

KAJ BI REKLINA TO?

ZA PISANJE TEH VRSTIC O ZBORU OBČANOV NA OTOKU V CELJU NISTA DALA POMOČ LEPVA UDELEŽBA IN ŽIVAHNA RAZPRAVA, TEMVEČ PREDVSEM NEKATERE MISLI, KI SO SE UVELJAVILE V DEBATI IN KI ZARADI SVOJE VSEBINE IN NAMENA ZASLUŽIJO VEČJO POZORNOST.

Nič ni čudnega, če je v prednjem planu zunanjepolitičnega dogajanja, ki prvi mimo nas, znova in znova vprašanje razorožitve, ki prvi vrstni atomskega premirja, sporazuma o prenehanju atomskih poskusov. Ugotavljajo, da so vsi pogoji za to premirje dani in da je vse, kar govori proti njim, plod najbolj razbesnelih človeških strasti brez sence pameti in predsodka. Ampak, tako je, zelo teško gre od rok.

V zadnjem času smo doživeli zelo zanimive stvari, ki govorijo sicer o vojni, a zagovarjajo mir. Na ameriške grožnje zaradi Kube — kljub Kennedyjevimi miro-ljubnim izjavam na ameriško spremembo ameriške strategije — tudi sovjetski generali niso molčali. Maršal Brjusov, poveljnik sovjetskih raketnih sil, je izjavil, da ima SZ rakete, ki jih lahko iz satelitov izstreljuje kamorkoli na Zemljo. On in maršal Grečko sta povedala, da je vsa sovjetska armada zdaj orientirana v raketno vojskovanje, glavna sila je v podmornicah in posebno v atomskih podmornicah. Ameriški general Lemay je na to odgovoril, da bo moral Pentagon tudi misliti na obrambo iz vesolja in ustvariti v vesolju »zasidrane« satelite z raketnimi naboj.

Iz ženevskih pogajanj se vidi, da se ZDA ne morejo odpovedati hegemoniji na svetu in da se ne morejo sprijazniti z mislijo, da bi dialog med SZ in ZDA potekal z enakopravnih položajev. Čeprav platonično priznajo, da imajo poleg SZ največjo odgovornost pred človeštvom in da je od rezultatov atomskega pogovora med SZ in ZDA odvisno, ali bo prišlo do atomskega miru na svetu, se jim zdi pod častjo, da bi prišli SZ toliko nasproti, kolikor je prišla že večkrat SZ. Zadnji korak ameriškega zastopnika Fosterja v Ženevi je naravnost izvaljen in terja več, kot je SZ dolžna storiti: SZ naj bi dala dokumentacijo, kaj so njeni detektorji dejansko doslej mogli odkriti od poskusov v Ameriki. S takimi zahtevami praktično ameriška diplomacija dezavuirala pomirjevalne izjave svojega predsednika.

V Karibih še ni miru. Kennedy računa, da SZ porabi dnevno za pomoč Kubi en milijon dolarjev, vendar najbolj bojeviti yankeji ne morejo več trditi, da SZ spreminja Kuba v vojno bazo. Res pa je, da obstoji sovjetski ultimatum: Če bi ZDA napadle Kubo, tvegajo vojno. Malinovski je izjavil: agresivne ameriške kroge opozarjamo, da bi napad na Kubo pomenil tretjo svetovno vojno. SZ bi na vsak raketni napad odgovorila s trikrat večjo salvo raket, kakor pa jo imajo pripravljeno ZDA za začetek vojne. Vpričo Hruščeva, 6000 oficirjev vseh vojnih rodov in akreditiranih vojaških atašejev je tudi še povedal, da SZ razpolaga s 100 megatonsko bombo.

Hruščev pa je k Malinovskemu pridelal izjavo, da gospodarski potencial SZ hitreje raste kot v ZDA in da revolucija ni izvoznik artikel. Vse tudi kaže, da so ZDA pred tremi leti začele preveč igrati na sovjetsko-kitajski spor. Hruščev ga je ponovno označil kot spor med prijatelji, kot družinsko zadevo, ki se bo v kratkem poravnala. Mnogo znamenj, ki govorijo za to, da je gospodarska integracija na Vzhodu vendarle lažja kot na Zahodu in da tam kapitalna izgradnja bolj cementira politično edinost. Seve so tudi tu razni šoki in težave, res pa je tudi, da je sporazum med razvitimi državami objektivno težji in da naletava tudi na mine subjektivnih apetitov. Trenutno je v resni krizi zahodno skupno tržišče, čeprav bi ZDA rade to omalovaževale. Za de Gaullovo politiko stoji francoski finančni krog, ki doživlja zdaj tak opoj gospodarske prosperitete, kakor so ga v Zahodni Nemčiji v minulem desetletju. Francija ima danes silno industrijo in agrarno produkcijo, s katero lahko zadovoljuje italijanski in nemški trg. Nič ni čuda, če ne mara zraven Anglije s kolonijami in še orjaško ameriško agrarno produkcijo, ki bi sama lahko rešila več kot polovico prehranjevalnih problemov na svetu.

Ce bo šel na Zapadu razvoj v to smer, bo konkurenčna sposobnost ZDA nujno padla. Zahodna Nemčija pa že ugotavlja, da so časi »buma«, des Oberflusses, že mimo.

Ena takih je vznikla v razpravi o letošnjem programu investicijskih del, predvsem pa na račun

novih pekarn, ki bo menda že letos zahtevala precejšnje stroške za postavitev nove peči, ker dose-

S tekmovanjem k boljšim uspehom

Občinski odbor SZDL v Smarju pri Jelšah je razpisal tekmovanje med svojimi krajevnimi organizacijami. Z njim želijo razgledati vse krajevne organizacije SZDL, obenem pa omogočiti, da bi si vsaj najboljša lahko uredile osnovne delovne pogoje. Nagrade so precejšnje, zato bodo najbolj prizadevnim pomenile znatno podporo pri urejanju klubskih prostorov in podobno.

Tekmovalni program obsega tri delovna področja organizacij SZDL. Tu gre za evidenco članov, za njihovo število, za pobiranje članarine itd. Prav tako bodo upoštevali, kako posamezne organizacije uporabljajo sredstva, ki jim ostanejo od pobrane članarine. Udeležba občanov na sestankih in predavanjih je prav tako važno merilo pri ocenjevanju.

V tekmovalnem programu je posebej označena skrb za mladino in dejavnost mladinske orga-

nizacije, za kar je odbor krajevne organizacije SZDL vsekakor soodgovoren. Brez izobraževanja ne pojde več; zato bodo to v tekmovanju še posebej upoštevali.

Tretje področje so delovne akcije, ki jih lahko organizirajo občani za najrazličnejša krajevna dela. Tu lahko sodelujejo ljudje s prostovoljnimi delom ali samoprispevkom. V šmarnski občini bo treba urediti stranske steze in poti k turističnim toč-

danja, prav tako nova, ni primer-na, in se zna zaradi tega zgoditi, da bodo celjski potrošniki na vsem lepem brez kruha. O slabem trošenju investicijskih sredstev pa govorijo še nekateri drugi objekti, kot hotel in podobno. Zaradi vsega tega se je na zboru pojavilo vprašanje: kakšno zagotovilo imajo občani, da se takšne in podobne napake ne bodo ponavljale, napake, za katere se pozneje zme-

kam, asanirati vodnjake, urejevati telovadišča, športna kopališča itd.

Tekmovalni program je zelo obsežen, vendar sprejemljiv za vse krajevne organizacije SZDL, ki jih je v šmarnski občini 28. Če v tem mesecu bodo vse krajevne organizacije SZDL izdelale podrobne delovne programe. Gotovo je, da bo to tekmovanje obrodilo bogate sadove in prispevalo k rasti šmarnskih organizacij SZDL.

Statuti - prepočasi

Občinski sindikalni svet v Slovenskih Konjicah je sklical posvetovanje predstavnikov gospodarskih organizacij, na katerem so ocenili potek priprav za sestavljanje statutom delovnih organizacij. Razprava je pokazala, da v večini primerov še niso

prišli dlje kot do imenovanja komisij, ki bodo izdelale osnutke statutom. V nekaterih večjih gospodarskih organizacijah pa so komisije že začele z delom.

Na sestanku so predlagali, naj posamezniki podjetjem pomagajo pri sestavljanju statutom posebna sindikalna komisija. Razen tega so poudarili, da bodo morale komisije začeti z delom takoj. Komisiji občinskega sindikalnega sveta pa so še priporočili, naj že kak mesec skliche podobnih sestankov, na katerem bi ugotavljali, kako daleč so že s tem delom.

USPEL SEMINAR

Občinski odbor SZDL v Slov. Konjicah je priredil dvodnevni seminar za predsednike in sekretarje krajevnih organizacij SZDL v občini. Udeležba je bila zelo dobra; glavna razprava pa se je sukala okoli nekaterih nalog, ki čakajo politične organizacije v prihodnjem obdobju.

ZA BENCINSKO ČRPALKO V SLOVENSkih KONJICAH

Glede na to, da je ljudski odbor konjiške občine odobril podjetju »Petrol« kredit, lahko pričakujemo, da bo še letos v Slov. Konjicah zgrajena prepotrebna bencinska črpalka.

Šopek rožic za...

Verjemite, da bi se to lahko pripetilo tudi vam, seveda, če bi ravnali tako kot...

Bilo je petega marca. Sel sem mimo cvetličarne. Ste že kdaj stali pred širokim izložbenim oknom in pasli oči po šopkih cvetic, ki jih imajo v lončkih, vazah in drugih posodah? Meni so se zdele tisti dan še posebno lepe. Morda tudi zato, ker sem v njih videl, da je svet lahko tudi pisan, če hočete lep in prikužen in ne samo bel, pokrit s snegom. Pred menoj se je razprostirala pisana poljana v malem. Nič več snega; bile so le hiacinte najrazličnejših barv, pa rumene narcise in še druge rožice. Kdo bi jim vedel imena. Za izložbenim oknom je bila pomlad. Pomlad v cvetličarni.

Nisem okleval. Vstopil sem in naročil pisan šopek. Vedel sem, da ga bo žena vesela, zlasti še, ker je minilo že precej mesecev, odkar sem ji prinesel zadnjega. — Bo dovolj, me je vprašala cvetličarka, ko je v rokah držala zares majhen, toda lep in pisan šopek hiacint, narcis... — Bo, sem prikimal zadovoljno in počakal, da je šopek uredila, ga povezala in zavila. V njem so bile štiri hiacinte, tri drobne vejice asperagusa. Rečem vam, lep šopek solidnih in nežnih barv. Prav takšnega sem si želel. — Koliko stane, sem vprašal. Ni mi takoj odgovorila. V roke je vzela svinčnik. Na robu papirja je nastal droben kupček številčk. Nisem ji sledil, kaj je pisala. To se mi ni zdelo vljudno.

raj najde opravičilo. Na zborih občanov se namreč o investicijskih vedno govori kot o silno resnih zadevah, o delih, ki so do kraja proučena, analizirana in podobno. Ko pa ti objekti stojijo, ugotavljajo napake, zaradi katerih so potrebna še dodatna sredstva, da jih odpravijo in spravijo celotno zadevo v normalno stanje. V tej zvezi je padlo še eno vprašanje — namreč odgovornosti za takšna dela. Oziroma konkretno — kdo je odgovoren za to, da ima gabska pekarna neprimeren peč in da bo že zdaj treba misliti na novo?

Zelo uместno je bilo tudi naslednje vprašanje. Udeleženci zboru se namreč ugotavljali, da je nemogoče na enem sestanku, ki traja po navadi dve do tri ure ali nekaj več, temeljito presoditi zelo obsežen predlog družbenega načrta, zlasti pa se v tako kratkem času odločiti za eno ali drugo investicijo. Če bi hoteli vsa vprašanja, ki jih nakazuje predlog družbenega načrta, temeljiteje proučiti, bi potrebovali neprimer-no več časa. Skratka gre za to, da bi se morali volilci na terenu in v delovnih organizacijah že pred razpravo na zboru seznaniti na en ali drug način z vsebino družbenega plana. To pa hkrati pomeni, da bi morala razprava o predlogu tako pomembnega dokumenta trajati dlje časa, ne pa recimo en teden, oziroma za eno volilno območje nekaj ur. Morda bi lahko to razpravo olajšali s pomočjo izvlečkov družbenega plana, s pomočjo njegovih glavnih obrisov, ki bi jih naj objavili v lokalnem tisku, ali pa razmnožili v ustreznem številu izvodov. Naj bo tako ali drugače, vsekakor je to problem, ki ga kaže proučiti in tudi primerno rešiti.

V razpravi o predlogu družbenega plana celjske občine za letošnje leto pa se je slišala tudi ta pripomba: imam občutek, da so investicije preveč razdrobljene, in da hoče ljudski odbor dati vsakemu nekaj. Pogrešam prioriteten vrstni red in končno zdi se mi, da takšno drobljenje investicijskih sredstev ni ekonomično.

Kaj bi rekli na to? — mb

Zdaj ne prihajajo v Celje samo pisma iz Čuprije; te dni je na naslov predsednika ljudskega odbora celjske občine prišlo celo pismo iz Požege. Njegova vsebina je značilna predvsem zavoljo tega, ker je v njem delček tistih simpatij, s katerimi so prebivalci ostalih srbskih mest sprejeli pripravljenost celjskega mesta in njegovih ljudi, da pomagajo poplavljenec v Čupriji.

Takole je med drugim zapisal tovariš Milovan Bulič:

Ko sem 22. februarja poslušal poročila beograjskega radia o poplavi v Čupriji, sem z velikim veseljem sprejel tudi vest o pomoči prebivalcev vašega mesta poplavljenecem in o prihodu vaših zastopnikov v Čuprijo.

S tem ste pokazali veliko bratsko ljubezen do našega srbskega ljudstva, v tem primeru zlasti do prebivalcev Čuprije, ki jih je prizadela nesreča. Ta vaša gesta bo ostala za zmeraj v naših srcih, zlasti pa še v srcih prebivalcev Čuprije. Storili ste veliko delo; prepričan sem, da je bilo veliko število tistih prebivalcev Čuprije, ki so ob vesti o vaši pomoči, zajokali.

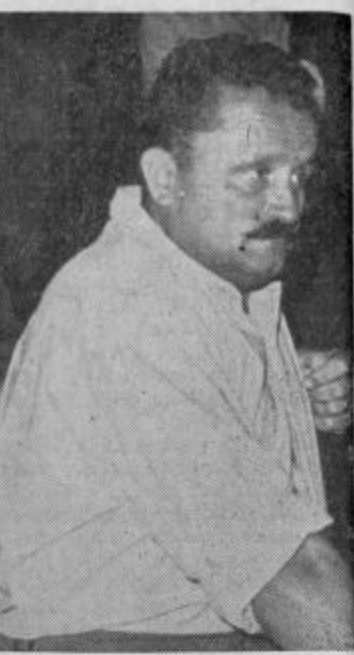
Tovariš Bulič se v pismu spominja še drugih dogodkov iz prve in druge svetovne vojne, ki so povezali ne samo srbsko in slovensko ljudstvo, marveč vse jugoslovanske narode. Svoje pismo pa zaključuje:

Vse to, kar ste storili za prebivalce v Čupriji, me je navedlo, da se vam zahvalim za ta korak pomoči. Naj se to bratstvo prenese na naša mlajša pokolenja, ki naj v nadalje čuvajo bratsko ljubezen med srbskimi in slovenskimi ljudmi ter med vsemi jugoslovanskimi narodi.

Ko je opravila računanje, me je najprej pogledala, nato pa skoraj v zadregi dejala:

— En tisoč sto deset dinarjev! Tedaj se mi je v glavi nekaj zavrtelo. Toda, znašel sem se hitro. Zdi se mi, da sem presenečenje spretno zakril. Junaško sem prenesel te besede, ali bolje rečeno številke; junaško. Niti trenil nisem; tudi rdečica me ni obtila, tista moja večna spremljevalka v vseh neprijetnih okoliščinah. Skratka, zadržal sem se kot mož. Upam, da je to videla tudi prodajalka.

Iz žepa sem potegnil denarnico in se oddahnil, ko sem videl, da imam v njej tisočaka. Potem sem v majhnem gornjem žepu suknjiča potiskal še stotak, odšel drobšč in... plačal. Plačal pošteno in toliko, kot je zahtevala: 1.110 dinarjev za majhen šopek rožic, v katerem so bile štiri hiacinte, tri narcise in menda tri vejice asperagusa.

— Mi se sicer poslavljamo od tovariša Tineta Orla, je na občnem zboru celjskega Planinskega društva v razpravi dejal tovariš Dušan Gradišnik, toda, to je samo formalno slovo, kajti od njega se ne bomo nikoli poslovili. Vem, da bo tudi sam rad prihajal med nas, v naše kraje in planine, za katere je delal in živel kot predsednik planinskega društva.

Več o tem slovesu, ki ni bilo slovo, in o občnem zboru celjskega planinskega društva berite na deveti strani.

Vodovod - na prvo mesto

Povsem razumljivo je, zakaj so občani celjske občine na minulih zborih močno podprli predlog za gradnjo oziroma za nadaljevanje del pri gradnji vodovoda. Vodovod so kot investicijo številka ena potrdili tudi na zboru občanov na Otoku. Bolj kot kjerkoli drugje prebivalci prav tu občutijo, kaj pomeni, če v vodovodnih ceveh ni dovolj pritiska in če si zavoljo tega vode ne morejo natočiti v višjih nadstropjih stanovanjskih blokov. Več kot negativnih je bilo na zboru volivcev na Otoku slišati pritrdilnih glasov za gradnjo umetnega drsališča. Umestna pa je bila tudi pripomba, naj tudi tretja osnovna šola v Celju dobi potrebna sredstva za obnovo oken.

Ostala bo v srcih vseh...

Potem sem se nasmehnil, prijazno kar se da, se poslovil in odšel.

Domov sem odhitel po najkrajši poti. Nikjer se nisem ustavljal. Lahko si mislite, da se me je žena razveselila, saj sem prinesel povsem nepričakovano in s šopkom rožic v rokah.

— No, kaj pa je to, me je v zadregi in z nasmejanim obrazom vprašala.

— To pa je za osmi marec. Kupil sem Ti jih že prej, ker bo za sam praznik gotovo gneča in kdo ve, če bodo tedaj imeli še kaj lepih in pisanih rožic...

Izročil sem ji šopek rožic za tisoč sto deset dinarjev; šopek rožic za praznik. Tri dni prežgoda. Zato pa sem se poučaval... — To je za osmi marec, kajti drugega Ti ne bom več kupoval... M. Božič